

ПРОЛОГ

Моторошна тиша нависла над кімнатою сиротинця, притлумлюючи м'яке сопіння та посвистування тих, хто спав на лежах. Сумуючи за теплими ліжками Пріорату Милосердя, я до болю стиснула пальцями колючу, зношену ковдру. Мені ніколи не спалося добре на підлозі, де зазвичай усю ніч гасали миші й щури.

Але сьогодні не прошмигнув жоден тонкий гладкий хвіст, і я не почула клацання їхніх кігтів об камінь. Це мало б бути приємним спостереженням, але я відчувала, що щось не так. Це не стосувалося підлоги, на якій я лежала, чи повітря, яким дихала.

Я прокинулась уся вкрита сиротами та з неприємним відчуттям у животі. Настоятелька навчила мене завжди довіряти другому баченню, потягу моєї інтуїції й пориванням моїх інстинктів. Вони були дарами, торочила вона мені знову й знову, від богів, тому що я була народжена із зірок.

Я не розуміла, що вона мала на увазі, говорячи про зірки, але зараз інтуїція підказувала мені: щось не так, як має бути.

Я вдивлялась у вологі кам'яні стіни, освітлені гасовими ліхтарями, шукаючи, що ж саме змусило

мене почуватися так, ніби я з'їла зіпсоване м'ясо. Біля дверей вогонь замиготів і потьмянів. Ліхтар біля вікна затріпотів і затух одночасно з іншим. В іншому кутку кімнати згаснув останній ліхтар.

Та вогонь загасили не пальці. Я побачила б будь-кого, хто ризикнув би прогніввити Містера, граючись із ліхтарями.

Я поглянула на камін. Вуглина ще жевріла, ледь обігриваючи кімнату, але не це привернуло мою увагу. Вогонь... він не видавав жодного звуку. Ані потріскування, ані шипіння.

На моїй потилиці волосся стало дибки від тріпотливого жаху, і мурахи пробігли спиною.

Поруч зі мною, під ковдрою, поворухнувся та покотився горбик. Показалися пасма кучерявого й розпатланого каштанового волосся, коли Грейді виглянув з-за ковдри. Він сонно кліпнув.

— Що ти робиш, Ліз? — пробурмотів хлопець ламким голосом.

Це почалося приблизно тоді ж, коли він почав рости, як бур'яни на подвір'ї за будинком, і останнім часом ставалося все частіше.

— Ліз?

Грейді злегка підвівся, все ще ховаючись за ковдрою.

Вогонь у каміні потьмянів.

— Містер знову тобі дошкуляв?

Я похитала головою, що не бачила Містера, хоча мої руки й були всіяні доказами інших ночей і його злостивих, чіпких пальців.

Грейді спохмурнів, потерши спросоння очі:

— Тобі наснився поганий сон, чи щось таке?

— Ні, — прошепотіла я. — З повітрям щось не так.

— З повітрям...?

— Це привиди? — прохрипіла.

Хлопець пирхнув:

— Привидів не існує.

Я примружилася:

— Звідки ти знаєш?

— Я... — Грейді замовк й озирнувся через плече. Вогонь у каміні згаснув, залишивши залитою місячним сріблом кімнату. Хлопець повільно роззирнувся, зауважив згаслі ліхтарі та подивився мені в очі. — Вони тут.

Усе моє тіло здригнулося, коли мене накрила крижана хвиля жаху. Вони тут могло означати лише одне.

Високородні.

Нащадки богів, з виду такі, як ми, — ну, принаймні більшість із них. Але ті, хто правив Королівством Келум, не були такими, як ми, — низькородними. Вони взагалі не були смертними.

І вони не мали жодної причини бути тут.

Зараз був не час Бенкетів, коли Високородні більш відкрито спілкувалися з нами — низькородними, і це був район Вежі. Ми не жили в привабливих місцях із цінними речами та людьми. Жодної насолоди, якою вони могли б насититися.

— Чому вони тут? — прошепотіла я.

Грейді міцно стиснув мою руку, і холод його пальців просочився крізь мій светр.

— Я не знаю, Ліз.

— Вони... вони робитимуть нам боляче?

— Ні. Ми не зробили нічого поганого.

Він потягнув нас униз на постіль так, що наші голови опинилися на одній пласкій подушці.

— Просто заплющ очі та вдай, що спиш. Вони нас не чіпатимуть.

Я зробила так, як і сказав Грейді: як я завжди робила, відколи він перестав відганяти мене від себе. Але я не могла мовчати. Я не могла зупинити страх, що все збільшувався, змушуючи мене думати про найгірше.

— Що як вони... що як вони тут через мене?

Він притиснув мене до себе.

— Чого б це?

Мої губи тремтіли.

— Тому що я... я не така, як ти.

— Тобі немає чого переживати, — пошепки, щоб ніхто не зміг нас почути, переконував мене хлопець. — Їх це не турбуватиме.

Але як він міг бути таким упевненим? Інших це турбувало. Іноді вони нервувалися через мене, тому що я не могла перестати говорити про те, що зрило в моїй голові: якусь подію, що ще тільки мала статися, чи рішення, яке ще не прийняли. Грейді до цього звик. А Містер? Інші? Не дуже. Вони витріщалися на мене, ніби зі мною щось було не так, а Містер часто вдивлявся в мене так, ніби думав, що я заклиначка, і наче він... трохи мене побоювався. Не настільки, щоб перестати мене щипати, але досить, щоб продовжувати це робити.

— Може, Високородні відчують, що зі мною щось не так, — прошепотіла я. — І, ймовірно, їм це не сподобається, або вони подумают, що я...

— Вони нічого не відчують. Я обіцяю.

Він наклав нас ковдрою, ніби вона могла якось уберегти.

Але ковдра не захистила б нас від Високородних. Вони могли робити, що їм заманеться та з ким заманеться. А якщо їх розіслати? Вони могли б зруйнувати цілі міста.

— Ш-ш-ш, — заспокоював Грейді. — Не плач. Просто заплющ очі. Все буде добре.

Двері кімнати зі скрипом відчинилися. Грейді дуже міцно стиснув мою руку. Раптом повітря стало густим і напруженим, а стіни застогнали так, ніби камінь не витримував того, що проникло всередину. Я затремтіла. Почувалася так погано, як тоді, коли Настоятелька востаннє взяла мою руку, як вона часто робила, не турбуючись про те, що я могла побачити чи дізнатись, але той день був іншим. Я побачила смерть, що чекала на неї.

Я не дихала глибоко, але запах однаково просочився під ковдру й поміж нас, витісняючи дух несвіжого елю та надлишку тіл, затиснутих у надто маленькому просторі. М'ятний запах, що нагадав мені... цукерки, які завжди були в кишенях рясси Настоятельки.

— Не ворухися. Мовчи, — повторювала я знову й знову. — Не ворухися. Мовчи.

— Скільки їх тут? — тихо запитав чоловік.

— Число з-змінюється щоночі, Лорде Самрієлю, — голос Містера тремтів, я ніколи не чула його таким наляканим. Зазвичай це його голос лякав нас, але тепер поруч із ним був Високородний лорд, один із найпотужніших Високородних. Це нажахало б і найзліших поганців. — Зазвичай їх б-близько тридцяти, але я не знаю жодного, хто мав би те, що ви шукаєте.

— Ми самі це зробимо, — відповів Лорд Самрієль. — Перевірте їх усіх.

Кроки вершників Високородних — Реїв — відступували водночас із моїм серцем. Щось на кшталт тонкого шару льоду покрило нас, коли в кімнаті різко похолоднішало.

Колись Реї були великими низькородними воїнами, які програли в битві з Високородними принцями й принцесами. Тепер вони були чимось ледь більшим за плоть і кістки, чії душі полонили принци, принцеси та Король Евр. Чи значило це, що хтось із них був тут? Я здригнулася.

— Розплющ очі, — наказав комусь у кімнаті Лорд Самріель.

Чому вони змушували нас розплющувати очі?

— Хто вони? — заговорив інший. Чоловік. Він промовляв тихо, але від його голосу в мене аж жижки задрижали.

— Сироти. Непотріб, мілорде, — прохрипів Містер. — Деякі потрапили сюди із Пріорату Милосердя, — бурмотів він далі. — І інші щойно з'явилися. Не знаю, звідки вони приходять і де потім діваються. Серед них немає серафима, присягаюся.

Вони... вони гадали, що тут є серафим? Ось чому вони перевіряли очі, шукали знак — світло в очах. Принаймні я чула про це, але тут не було нічого такого.

Я тремтіла від звуку здивованих скриків і тихих скиглень, що продовжувалися деякий час. Щільно замруживши очі, з усіх сил я бажала, щоб вони дали нам спокій. Просто зникли...

Несучи той м'ятний запах, повітря заворушилося прямо над нами. Я відчула, як напружився Грейді.

— Розплющ очі, — наказав зверху Лорд Самріель.

Я завмерла, а хлопець підвівся, захищаючи мене своїм тілом і ковдрою. Його рука дрижала, і це змусило мене дрижати ще більше, тому що Грейді... він дивився на старших дітей без страху та сміявся, коли правозахисники гналися за ним вулицями. Він ніколи нічого не боявся.

Але зараз саме так і було.

— Нічого, — оголосив Лорд Самріель, тяжко зітхаючи. — Це всі?

Містер прокашлявся:

— Так, я цілком в-впевнений... Заждіть.

Його кроки були важкими та нерівними.

— З ним завжди тиняється ще одна. Менша. Дівчинка, та ще й до того дивна, — сказав він, штовхаючи мої накриті ковдрою ноги, і я ледь стримала зойк. — Ось вона.

— Він не знає, що каже, — заперечив Грейді. — Тут немає нікого, крім мене.

— Притримай язика, хлопче, — попередив Містер.

— Може, притримаєш свого? — гиркнув у відповідь Грейді, і від нової хвилі страху мені скрутило живіт. Містерові не сподобалося, що Грейді огризнувся. Якщо все минеться, Містер його покарає. І дуже сильно, як минулого разу...

Без жодного попередження ковдра злетіла, перетворюючи мою кров на лід. Грейді затулив мене, але це не мало значення. Вони знали, що я тут.

— Схоже тут під ковдрою двоє замість одного. Дівчинка, — невідомий лорд замовк на мить. — Здається.

— Відійди від неї, — наказав Лорд Самріель.

— Вона ніхто, — викрикнув Грейді та здригнувся.

— Всі є кимось, — відповів той інший лорд.

Грейді не поворухнувся. Він важко видихнув і зник...

Мене охопила паніка, яка водночас зрушила мої ноги. Я різко підвелася й у занадто яскравому світлі ламп, що розливалось кімнатою, навпомацки потягнулася за Грейді. І скрикнула, коли один із Реїв